

Hazamegy, elrepül

Hazamegy, elrepül

Küldtem magamnak egy levelet a jövőbe. Még régen, otthon, egész kislánykoromban. Kitéptem egy lapot a füzetemből és tollal megírtam. Másfél oldal lett, borítékba tettem, leragasztottam, megcímeztem, ráírtam a nevem, aztán elrejtettem, elfelejtettem és most megtaláltam. Nagyon csúnya a kézírásom azóta is, sokszor még én sem tudom elolvasni. Nem is szoktam kézzel írni. Már régóta nem. Maximum a nevem. A cím már nem létezik. Illetve az ország megvan, a falu megvan, a ház is megvan. A cím stimmel, csak a címzett nem. Én nem. Máshol élek és másképp hívnak már. Most épp New Yorkban lakom, csak pár napig, itt van most dolgom, Brooklynban, egy csendes kertvárosi utcában, a Marine Parkhoz közel. Ott futok minden reggel. Kínaiakhoz megyek manikűrre, az oroszokhoz pedig fodrászhoz. Megtaláltam a magyar boltot is, úgy harmincpercnyire innen, nincs közel, de legalább van. Az a neve, hogy Kék Duna. Brooklynnak is van Kék Dunája, akárcsak a falumnak. Nem úgy, de azért van. A kínaiak szorgalmasak, az oroszok tiszták, a spanyolok szegények, a zsidók zárkóztak, a lengyelek összetartók, a feketék harsányak. A turisták idióták, azt hiszik, hogy a Time Square New York, és 20 dollárért vesznek meg egy kulcstartót. Én egyikőjükhöz sem tartozom. Átutazó vagyok, csak néhány nap és megyek tovább.

Az oroszok szerintem a legügyesebb fodrászok a városban, ezért megyek hozzájuk. Patyolat-tiszta bolt, a falakon nagy, színes fotókról kerekfejű, szép nők mosolyognak, hibátlan frizurával. Anyám az én fejemre is azt mondta régen, hogy szép, kerek, orosz buci. Most hogy tetszenék neki? Három negyvenpluszos nő dolgozik itt, látszik rajtuk, hogy volt fénykoruk. Ki tudja, talán még Moszkvában, úgy húsz évvel ezelőtt. Illetve kettő dolgozik, a platinaszőke és a barna, a vörös a recepciónál ül, reszeli a körmét. Ő beszél angolul, ő a főnök. Elmondom, mit akarok, bólogat, tessékel, leültet a platinaszőkéhez. A platinaszőke nem beszél angolul. Magyarázom neki is, már kézzel-lábbal, hogy mit akarok. Még egy kicsit vágjál belőle, ne sajnáld, more, more, more. Még, még, még, bátran, a többi is hadd legyen az ördögé! A tévében híradó, Ukrajnáról van szó, valamelyik nagy, orosz csatorna. Érzem az auráját, mármint a platinaszőkének, reszket a keze, összeszorított szájjal, befeszült izmokkal, halálmerően koncentrálni, hogy jól végezze a dolgát. Fél. Mitől? Tőlem? Nekem lesz majd fénykorom? Vagy volt már? Vagy most van? A hajam fényes, feke-

te, mint anyámnak régen. Aztán megőszült és úgy nézett ki, mint egy fehérahajú öreg indián. Lehetett volna varázsló. Nem emlékszem az arcára, csak ha a fotóit nézegetem. Nekem is lesz majd fehér a hajam?

Közben a vörös már nem a körmeivel, hanem a telefonjával van elfoglalva, talált valami zenét a youtube-on, a barnának mutatja, oroszul karattyol, szerintem azt mondja, hogy jaj, de klassz ez a szám. Fizetek, elköszönök, kísétálok. A kirakatüvegekben folyton magamat nézegetem, végül is jól levágta, bátor volt, tényleg ügyesek az oroszok. Szokom az új látványt. A kínaiaknál a kínai tévé megy, és tuti, hogy kínai zenékre buliznak. A spanyolok meg a spanyolra, a lengyelek lengyelre, és így tovább. Mindenhol jó, de legjobb otthon.

A 65-ös utcán kiintezetek a kocsiból a sok, tétlenül álló mexikói srácnak, hadd legyen valaki ma kedves velük. Feketemunkások, átszöktek a határon. Álldogálnak, ténferegnek, hát ha akad valami fusi melő. 50 dollárért, per fő, plusz egy pizzáért, az egész házat ki-megbecipelik, bármilyen segédmunkát elvállalnak. Ezért szöktek át a határon. 50 dollárért. Suhan az autó, elkaptam a zöldhullámot, szabad a haladás. Nézem az utcákat, 65, 66, 67, 68. A mexikói srácok általában olcsó lakásokban élnek, két szobában ötven-hatan. Ha van tévéjük és van olyan, hogy mexikói híradó, akkor ők meg biztos azt nézik.

Élni jó. Sokszínű, csodálatos ez a világ.

Tegnapelőtt Sábész volt, minden környékbeli utca kiürült. Úgy délután kettő felé, amikor sétáltam haza, az egyik házból kiszalad egy nő és mosolyogva utámm kiált, hogy segítenék-e. Ő és a sógornője meg a másfél éves kislánya ülnek otthon reggel óta és várják, hogy jöjjön egy megbízható külsejű járókelő, akit be mernek engedni az otthonukba, és meg merik kérni arra, hogy kapcsolja be a tűzhelyt. Nekik ugyanis tilos ünnep idején bármi ilyesmit csinálni. Oké, rendben, megcsinálom, bekapcsolom. De ki fogja leoltani, ha megfő az étel?

A Cancer Center a kínai negyedben, a Nyolcadik Sugárúton van. Alig találok parkolót. Hétfő van. Kórházzag. A recepciónál egy afrofrizurás, szép szemű, fekete nő ül, mosolyog, fülén telefon, kezében az űrlap, nyújtja, hogy töltsen ki. Utólag kiderül, mindössze 20 percet vártam, nekem sokkal többnek tűnt. Nézem az embereket, hogy eltereljem a figyelmem. Egy mexikói férfi a folyosón hangosan és mérgesen telefonál. Egyáltalán nem tűnik szegénynek. Szemben velem fiatal pár, a férfi ázsiai és egészséges, a nő fehér. Fején kendőből font turbán, eltakarja, hogy kopasz. A tegnapelőtti zsidó nő, aki nem tudta megfőzni az ebédet nélkülem, parókát hord ugyanezért. Nem ugyanezért, de ő is kopasz. Az ázsiai férfi nagyon ideges, aggódik, hogy mi lesz, folyamatosan fészkelődik, nem tud leállni, a felesége nyugtatja. Mosolyog a nő. Szemöldöke sincs, nem csak haja nincs. Az egyik kórteremből oxigénpalackot és egy rákötött, magatehetetlen öregembert tol ki egy ötvenes, lelakott nő. Gondolom a lánya az öregnek. Biztos nem fizetett ápoló, az ápolóknak nincs kétségbeesés a szemükben. Én hogy nézek ki? Mi van a szememben? Itt megállt az idő, olyan, mintha órák óta várnék már, és elszürkült minden. Azon gondolkodom, hogy rágyújtok. De ahhoz le kell menni az épület elé, benn nem lehet. Mondjuk, kint se kéne. Fújni a füstöt a rákosokra. Azon is gondolkodom, hogy az A-terv az, hogy negatív lesz az eredmény, amire várok, és akkor majd csak a liftben kezdek el örülni, mert tiszteletben akarom tartani a váróteremben ülők bánatát. De mi legyen a B-terv?

Végül is az lett, hogy hazafelé, a 7-Eleven előtt szívtam el egy cigit és ittam egy kávé. Állítólag az a mondas, hogy a 7-Elevenben kávéznak a dolgozók, a Starbucksban pedig az elitnők. Tegnap a Starbucksban kávéztam. Finom mindkét helyen a latte. És láttam az Union Square-en egy nőt, aki olyan élethű galambokat varr, hogy csak egészen közélről látszik, hogy nem igaziak. A nő is úgy néz ki, mint egy madár. Rám nézett, mint aki felismer. Szerintem nem is fog meghalni soha, legfeljebb elrepül.

Szerda van. Pillanatok alatt elillan ez a pár nap, mennem kell. Tegnap felbontottam a levelem, amit kislánykoromban írtam magamnak, olyan, mintha az is tegnap lett volna. Már-mint hogy kislány voltam. Ha az ember szeret élni, repül az idő. Ma reggel futok itt utoljára, holnap továbbálllok. Ma elköszönök a mókusoktól és holnap elrepülök. New Yorkban sok a mókus. ■ ■ ■

■ **Tallér Edina** 1971-ben született Kiskunhalason. Jelenleg Budapesten él, az Újpesti Közéleti Televízió és az Újpesti Napló főszerkesztője. Alapító tagja a VOLT Irodalmi Sátornak. Két gyermek édesanyja. Megjelent művei: *A húsevő* (rövidregény, Kalligram Kiadó, 2010.), *Lehetek én is* (panelregény, Kalligram Kiadó, 2013.), *Most akkor járunk?* (ifjúsági regény, Pagony Kiadó, 2014.), *Holnaptól minden rendben* (ifjúsági regény, Tilos az Á, 2015), *A negyvenkettedik széken ülő nő* (drámák, Kalligram Kiadó, 2016.)